

– Леле, мамо! Тоя човек е много силен. Много!

– Защо, ма?

– О, махни, махни!

Ламята казала на майка си така, тихо:

– Мамо, направи нещо да ядем!

Ламята направила. Яли, яли:

– Мамоо! Гледай да ни сложиш да спим!

Ламята Взела и им оправила постелята. Пагнал се страхливият ром между двете ламы да спи. Добре, но той Взел едно голямо дърво и го сложил. Посред нощ, Все едно че спи там.

Станали посред нощ двете ламы, Взели една брадва: тапар-тупур, тапар-тупур. Секат, ама не знаят, че дървото секат. Взели, че избягали:

– Оправихме го сега!

Рано сутринта:

– Приятел!

– Ааа! Мамоо! Колко брадви изяде и пак е жив!

– Абе, снощи ме ядоха бълхи!

– Лелее, колко брадви изяде, а казва, че бълхи са го яли!

Майка ѝ се уплашила.

– Абе, мамо. Какво ще правим?

– Ами, щерко, ще вземем и ще се скрием в шумата. Ще вземем един казан, вода ще варим, ще варим. Като го видим, ще се хвърлим отгоре му да го убием!

Отишли. Сложили един голям казан вода. Варили, варили.

Дошъл вечерта страхливият. Посреднощ сложил дървото, скрил се. Ония, двете, сварили водата. Взели казана, пълен с вода – и върху юргана. Изгорили юргана.

Сутринта вече:

– Приятел!

– Ау! Мамоо! Ние с Вряла вода го изпекохме – той пак е жив.

– Какво, бе? Какво? – казала майката.

– Аа! Снощи много се потих, бе. Цяла нощ вир-вода бях.

– Мамоо! Вряла вода отгоре му – на него топло му било. Побързо – казва, – да се махаме!

Момчето им казало:

– Хайде сега. Сега ще дойдете у дома!

– Ще дойдем! Ще дойдем!

Ламята тайно си знаела, че няма да идат. Тя се уплашила. Ка-